

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

I. Disputatur de significatione vocabuli [...] Isa. 7. 14. & 9. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

I. Disputatur de significatione vocabuli אֱלֹהִים, Isa. 7. 14. & 9. 6. II. Disputatur de significatione vocis יְקָרָא, Isa. 9. 6. III. Disputatur de significatione vocis יְרֵמְיָהּ, Isa. 9. 6. IV. A Judæorum fraudibus vindicatur Zach. 12. 10. V. Judæi Messie יהוֹשֻׁעַ confessi sunt.

I. **N**ON hic referre instituo quæcumque adversus horum temporum Samosatrenos à recentioribus Theologis feliciter disputata sunt. Nihil magis ea mihi repetere consilium est, quæ Propositione septima disseruimus, cum ea fere vaticinia, quibus contextum est hoc caput, Christi prænantia esse probaremus: nec ea referre, quæ à Kimchio & Lipmanno sunt opposita, ut præcipuas quasdam ex alatis hoc capite prædicationibus Christo Jesu detraherent: cum solidis responsionibus jam ab aliis excepta sint. Proponam duntaxat pauca quædam, quæ ad hanc Parallelismi nostri partem illustrandam pertinent, in qua Christi Jesu divinitatem ex utriusque Testamenti consensu asseruimus. Ac primum adversus splendendum illud ex nono Isaia capite vaticinium, in quo futurum prænantur, ut Parvulus ille, quem Messiam esse declaravimus in Propositione septima, appelletur *Deus*, אֱלֹהִים; & adversus alterum ex Prophetæ ejusdem septimo capite, in quo prædicitur futurum ut Filius ille ex Virgine nascendus, quem & Messiam esse evicimus, vocetur *Emmanuel*, hoc est, *Nobilis cum Deo*; opponunt Judæi, eorumque gregalis Bodinus, vocem אֱלֹהִים, nihil aliud sonare, quam *fortem, robustum, & potentem*, proptereaque principibus interdum & optimatibus aptari. Cujus exceptionis levitatem vel ipsa Isaia verba manifesto apernunt: *Et vocabitur nomen ejus Admirabilis, consiliarius, Deus fortis*, אֱלֹהִים נִבְרָר. Si אֱלֹהִים fortis hic significat, quid attinebat vocem נִבְרָר subijcere, cui idem inest intellectus? Scio Aquilam & Symmachum vertisse ἰσχυρὸς, δυνατός, Theodotionem vero, ἰσχυρὸς, δυνατός. Verum quid à Profelytis Judæis Aquila & Theodotione, quid ab Ebionita Symmacho fidei expectemus? His opponimus Septuaginta Interpretes, qui sic reddiderunt verba ista, θεὸς ἰσχυρὸς, δυνατός: *Deus, robustus, potens*. Ita quidem habet Aldina editio, ita Complutensis, ita vetustissimi Patres Irenæus & Ignatius, ita Eusebius, testimonium hoc conceptum referunt. Procopius quoque vocabulum θεὸς, extare apud Senes Septuaginta diserte testificatur. Quamobrem Aquilam falsi merito accusat Theodoretus, quod Ebraica אֱלֹהִים נִבְרָר, reddiderit ἰσχυρὸς, δυνατός, cum reddere debuisset θεὸς ἰσχυρὸς. Rem vero plane conficit, quod observat Procopius, ipsa hæc verba אֱלֹהִים נִבְרָר, in sequenti capite ad Deum manifeste referri. Hic enim locus, quod controversus non esset, adulteras Interpretum manus non sensit. Certe dictio אֱלֹהִים in sacris Codicibus sæpe Deo tribuitur, vel idolis, quæ pro Diis ab Ethnicis habentur. Nec alii præterea quam Deo adscribi, optime à Pagnino observatum est. Unicuique excipit locum, qui est in tricesimo primo capite Ezechielis, ubi Chaldæorum rex, מֶלֶךְ בָּבֶל, appellatur. Quamquam & illic Munsterus & Vatablus legunt, מֶלֶךְ בָּבֶל, hoc est, *Fortis gentium, in gentes potestatem habens*. At אֱלֹהִים, quod ab אֱלֹהִים accessit plerique, alii ab אֱלֹהִים per contractionem fieri volunt, ut אֱלֹהִים אֱלֹהִים.

Disputatur de significatione vocabuli, אֱלֹהִים, Isa. 7. 14. & 9. 6.

Bodin. De abl. rectum subl. arcans, libr. 3.

Iren. libr. 4. cap. 66. Ignat. Epist. ad Antioch. Euseb. Dem. libr. 7. & 9. Procop. in Isa. 9. 6. Theod. in Isa. 9. 6. Pagn. Theol. in Isa. 9. 6. Ezech. 31. 21.

II. Ad infringendum loci hujus robur, aliam quoque Judæi fallaciam excogitarunt: nam יְקָרָא, quod vertendum est, *Et vocabitur*, ipsi reddiderunt, *Et vocabit*, totamque pericopen sic interpretati sunt, *Et Admirabilis, consiliarius, Deus fortis, Pater futuri seculi, vocabit eum Principem pacis*. Ergo isti, אֱלֹהִים significare sentiunt *Deum*, & in congruones suos proxime castigatos incurrunt. Verum est dictionem יְקָרָא, pro diversitate punctorum, vel activam vel passivam significationem habere; sæpius tamen passivam. Cur autem hic activam inesse velint, nullam probabilem causam asserre possunt. Nam quo nobis approbantur argumento, hoc potius modo intelligendum esse locum hunc: *Et admirabilis, consiliarius, Deus fortis, Pater futuri seculi, vocabit eum Principem pacis, quam isto: Et admirabilis, consiliarius, Deus fortis, vocabit eum Patrem futuri seculi, Principem pacis vel illo: Et admirabilis, consiliarius, vocabit eum Deum fortem, Patrem futuri seculi, Principem pacis: aut hoc denique: Et admirabilis vocabit eum consiliarium, Deum fortem, Patrem futuri seculi, Principem pacis*. Quam igitur gratis nobis dant interpretationem, gratis possumus repudiare. Verumtamen sine fidejussoribus tantum nobis non arrogamus. Ergo Septuaginta Senes verterunt, καλεῖται, vocatur; Aquila, ἐκλήθη, vocatus est, juxta Eusebium, nam juxta Procopium vertit, ἐκλήθη, vocavit, juxta alios, καλεῖται; Symmachus, ἐκλήθη, vocabitur.

Disputatur de significatione vocis יְקָרָא, Isa. 9. 6.

Euseb. Dem. libr. 7. Procop. in Isa. 9. 6.

III. Legitimum præterea prophetiæ hujus sensum obtundit Grotius, cum verba hæc: אֱלֹהִים נִבְרָר, sic vertenda autumat, *Consultator Dei fortis*, ab Interpretum omnium auctoritate desciscens, qui reddunt, *Consiliarius, Deus fortis*. Septuaginta.

Disputatur de significatione vocis